

EESC Info

European Economic and Social Committee

A bridge between Europe and organised civil society

September 2020 | HU

Kommunikáció a válság alatt

A sorozat utolsó, franciául rögzített részében **Isabel Caño Aguilar**, az EGSZB **kommunikációért** felelős alelnöke számol be a Covid19 okozta helyzettel kapcsolatos tapasztalatairól. Elmondja, hogyan változtatta meg az EGSZB kommunikációs tevékenységét a világjárvány, a szolidaritást és az elkötelezettséget állítva a munkavégzés és a kezdeményezések középpontjába – kezdve **a 2020. évi civil szolidaritási díjjal**. Az alelnök szerint „semmi sem lesz többé olyan, mint a világjárvány előtt. Ám feladatunk az, hogy reagáljunk, és hogy erősebbé tegyük Európát. Az európai polgárok, férfiak és nők, ezt várják tőlünk.”

„Dessine-moi...” (Draw me...)

„Dessine-moi...” című rovatunk a végéhez ért. Ezek az utolsó cikkei azoknak az antológiába rendezett személyes hangú írásoknak, amelyek a világjárvány kezdete óta elkísértek bennünket. A kényszerű elszigeteltség ezen időszakának őszinte felidézése megérint mindannyiunkat, és arra ösztönöz, hogy keressük másokban a szépséget, jobban odafigyeljünk a valóban fontos dolgokra, és érzékenyebben reagáljunk időben és térben a pillanatok megragadásának fontosságára.

Köszönet azoknak a tagoknak, akik közreműködtek sorozatunk utolsó részében: **Claudine Otto, Giulia Barbucci, Laure Batut, Bente Sorgenfrey, Karolina Dreszer-Smalec, Dilyana Slavova, Renate Heinisch, Janusz Pietkiewicz, Jože Smole, Martin Siecker, Arnaud Schwartz.**

Az EGSZB info teljes csapatának nevében szeretnénk köszönetet mondani a 27 tagállam 43 képviselőjének, akik időt és energiát szenteltek arra, hogy az olvasóknak átnyújtsák a felfedezés örömét, és annak lehetőségét, hogy elmélyüljenek érzelmeik és gondolataik világában az átélt nehéz időszakokkal kapcsolatban.

Available Languages:

ES	BG	CS	DA	EN	DE	ET	FR	EL	GA	HR	IT	LV	LT	HU	MT
NL	PL	PT	FI	RO	SK	SL	SV								

VEZÉRCIKK

[A civil társadalomnak meg kell ragadnia az alkalmat, hogy felvilágosult realizmussal új utakat tárjon fel](#)

Ma, a felgyorsult átalakulások korában jól láthatjuk, hogy demokráciáink, társadalmaink és bolygónk mennyire törékenynek bizonyulhatnak.

2018 áprilisában kezdtem meg elnökségemet, azzal a meggyőződéssel, hogy újra fel kell fedeznünk a reneszánsz humanista szellemét, hogy felgyorsítsuk utunkat egy fenntartható Európa felé. A brexittel a háttérben és az európai választások előtt biztos voltam benne, hogy a civil társadalomnak kulcsszerep jut a gazdaság fenntarthatóbb és intelligensebb modellek felé való elmozdításában.

Ebben a hónapban, a hivatali időszakom lezárásakor azt mondhatom, hogy Európa ismét bebizonyította ellenálló képességét. Az uniós választásokon sikerült legyőzni a nacionalistákat és az euroszeptikusokat, és narratívájukat a Covid19-világjárvány egyértelműen meggyengítette. Az EU példa nélküli intézkedéseket hozott, kőbe vésettnek tűnt tabukat söpörve félre néhány hónap alatt, megvédve polgárainkat és közösségeinket, és az eddigi legszélesebb körű konszenzussal beruházva egy, a jövőre vonatkozó határozott stratégiába.

Ma egyre inkább meg vagyok győződve arról, hogy elnökségem három prioritása – a fenntartható fejlődés, a béke és a kultúra – továbbra is ott lesz ennek az európai reneszánsznak a középpontjában.

Meglehet, hogy a világjárvány egy figyelmeztető jelzés volt, de az éghajlatváltozást és az egyre szélsőségesebb időjárási eseményeket már ma is tapasztalhatjuk. A Covid19-világjárvány nyomán elfogadott uniós helyreállítási terv egyedülálló lehetőséget kínál arra, hogy elkerüljük az apokaliptikus kifejeletet, és Európát világelsővé tegyük a fenntarthatóság terén.

Ebben a civil társadalom mutathatja az utat. Az uniós intézmények közül elsőként hallgattuk meg Greta Thunberget és azokat a fiatal klímaaktivistákat, akik az utcákra vonultak, hogy azonnali változásokat követeljenek. Mi itt az EGSZB-nél elsőként foglalkoztunk a körforgásos gazdaság és a fenntartható fejlődés modelljeinek bevezetésével. Az általunk képviselt érdekcsoportok a helyi önkormányzatok mellett az első vonalban vesznek majd részt a pandémia utáni helyreállítási terv végrehajtásában, törekedve a káosz elkerülésére. Hamarosan sor kerül az Európa jövőjéről szóló konferenciára, amely lehetőséget kínál arra, hogy együtt egy új Európa felé vegyük az irányt.

Robert Schuman 70 évvel ezelőtti nyilatkozatában kijelentette, hogy a világbéke nem őrizhető meg az azt fenyegető veszélyekkel arányos kreatív erőfeszítések nélkül. A nők és férfiak a történelem során soha, a világ egyetlen részén sem élhettek ilyen hosszú ideig békében és jólétben, stabil körülmények között, és soha nem voltak ilyen mértékben biztosítva a jogok és szabadságok, mint ma Európában. De, ahogy ezt mindannyian tudjuk, soha nem ülhetünk a babérjainkon.

Európát már számos válság tette próbára, ma pedig minden eddiginél nagyobb mértékben sújtja a váratlan és példa nélküli világjárvány. Én azonban biztos vagyok abban, hogy van bennünk elég energia és kreativitás ahhoz, hogy ebből is együtt, megerősödve kerüljünk ki. Itt az ideje, hogy ismét felnőjünk a kihíváshoz.

Az Európai Civil Társadalom Házának, amely a közelmúltban ünnepelte fennállásának 60. évfordulóját, szerepet kell kapnia egy olyan időszakban, amikor ismét szándék és lehetőség van arra, hogy a valóban fontos kérdésekre összpontosítsunk, nyitottabbak legyünk a változásra, és javaslatokat tegyünk olyan módszerekre, melyekkel Európa, ahogy Schuman fogalmazott, „olyan konkrét vívmányok révén fog felépülni, amelyek először de facto szolidaritást eredményeznek”.

Az Unió reneszánszát (a „rEUnaissance-t”) olyan férfiak és nők hozzák majd el, akik mernek innovatívak lenni, mernek álmodni, odaállni valami mellé, kockázatot vállalni és kollektív felelősséget érezni, miközben szenvedélyes, felvilágosult realizmussal, észszerű módon törekednek az új utak feltárására.

Luca Jahier

az EGSZB elnöke

RENDEZVÉNYEK, IDŐPONTOK

2020. október 6-7., Brüsszel, Belgium:

Tájékoztatónapok (Welcome days) az új EGSZB-tagok számára

2020. október 27-28-29., Brüsszel, Belgium:

Tisztújítás - EGSZB-s plenáris ülés

KAROLINA DRESZER-SMALEC: „KORONAVÍRUS: LEVONTUK A TANULSÁGOKAT”

2020 márciusában ráébredtünk, hogy a Covid19-járvány nem csupán egy egészségügyi válság, hanem életünk számos oldalát befolyásolja majd. Az egyesületek és aktivisták számára is egyértelmű volt, hogy rendes munkánk során új kihívásokkal kell szembenéznünk. Később kiderült, a helyzet annál is rosszabb, mint amire számítottunk.

2020 májusában szerveztünk egy „virtuális koccintást”. Az akkor már két hónapja tartó kijárási korlátozások és online munka után úgy döntöttünk, hogy összeülünk, és megvitatjuk első gondolatainkat erről az időszakról.

Az Európai Civil Fórumnál – egy 27 európai ország több mint 100 egyesületét és NGO-ját tömörítő és többek közt az állampolgári neveléssel, az emberi jogok védelmével és a demokrácia melletti kiállással aktívan foglalkozó transznacionális hálózatnál – dolgozó kollégáinkkal végül több órát töltöttünk szenvedélyes vitával. Mindenki a saját országának szemszögéből látta a helyzetet, de végül hasonló következtetésekre jutottunk.

E beszélgetésekből mi az alábbi tanulságokat szűrtük le...

Első tanulság: A saját biztonságunk mások biztonságától függ

Egyetemes szociális és egészségvédelemre van szükség mindenki számára, saját társadalmunkban és az egész világon.

Második tanulság: Sebezhetőek vagyunk, és sorsunk összefonódik másokéval.

Nemzetközi kapcsolatainknak és az emberek mindennapi életének a szolidaritásra, az egyenlőségre, a jogokra és a gondoskodásra kell épülnie.

Harmadik tanulság: Közjó igenis létezik

A közintézményeknek nem egyéni érdekeket, hanem a közjót kell szolgálniuk, védeniük és megvalósítaniuk.

Negyedik tanulság: A demokrácia a legfőbb vírusellenes szer, amire mindenkinek szüksége van

A polgárok tudatossága és részvétele, a megbízható információk, a közpénzből finanszírozott kutatás és oktatás, valamint az átlátható intézmények mind a közjót biztosítják.

Ötödik tanulság: A globális piaci rendszer kudarcot vallott

Vissza kell telepítenünk a termelést, meg kell valósítanunk a körforgásos gazdaságot és feltétel nélküli

alapjövédelmet kell biztosítanunk mindenkinek.

Hatodik tanulság: A Föld nem a miénk, csak kölcsönbe kaptuk, vigyáznunk kell rá

A természet a kijárási korlátozások időszakában kezdte kiheverni az általunk okozott károkat. Helyre kell állítanunk a világon a környezeti igazságosságot.

Hetedik tanulság: A kulcsfontosságú munkakörökben dolgozók valódi hősök. Sok nő dolgozik a frontvonalban

A nők hozzájárulását el kell ismerni a társadalmi hierarchiában, és azoknak, akik egyébként észrevétlenek, biztosítani kell, hogy teljes mértékben gyakorolhassák jogukat.

Nyolcadik tanulság: Le kell lassítanunk

A kijárási korlátozások időszakában rákényszerített minket arra, hogy a társas kötelezettségeket, a türelmet, az együttérzést állítsuk a középpontba, és ezt a szemléletet hosszabb távon is meg kell őriznünk.

Kilencedik tanulság: Emberi, társadalmi és ökológiai értelemben is biztonságra van szükségünk

Saját országunk, de Európa és az egész világ vonatkozásában is el kell köteleznünk magunkat az igazságos helyreállítás és a méltányos átmenet iránt.

Tizedik tanulság: A jövő nem lehet olyan, mint a múlt

Meg kell szívnünk ezeket a tanulságokat, és együtt kell cselekednünk.

Van-e esélyünk arra, hogy tanuljunk ebből a válságból? Képesek leszünk-e arra, hogy új esélyt kovácsoljunk belőle?

Egy dologban biztos vagyok: a jövő nem lehet ugyanolyan, mint a múlt.

MARTIN SIECKER: MINDIG NÉZD AZ ÉLET NAPOS OLDALÁT!

Minden új: ez az első világjárvány, amelyet személyesen tapasztaltam meg. Az interneten keresve találtam egy listát a világtörténelem tíz legsúlyosabb világjárványáról, és megtudtam, hogy a Covid19 előtt utoljára a spanyolnátha sújtotta Európát 1920-ban. Lehet, hogy öreg vagyok, de nem ennyire.

A párom nagyon fogékony a fertőző betegségekre, mert mérsékelt a kórokozókkal szembeni ellenálló képessége. Ezért ha elkap valamit, akkor nála fokozottan fennáll egy súlyos, krónikus légúti megbetegedés veszélye. Ezért aztán nem igazán szeretnék találkozni senkivel. Ez mindkettőnk számára új tapasztalatokkal szolgál. Ő többé-kevésbé önkéntes elszigeteltségben él, hogy meg ne fertőződjön. Nekem pedig át kell vennem azokat a teendőket, amiket azelőtt ő végzett el, például a bevásárlást. A válság előtt is segítettem: toltam mögötte a bevásárlókocsit, míg ő pakolt bele. Most nem ilyen egyszerű.

Tolni könnyű: csak mész a nyomában egy jobb világról álmodozva, ő pedig megtölti a kosarat. Most nekem kell megtölteni, és minden polcnál lebénít a választási kényszer okozta stressz. A bevásárlólistán annyi van: kávé; a polcon viszont tucatnyi márka sorakozik, amelyek ránézésre mind egyformák. Aztán a vécépapír. 1, 2, 3 vagy 4 rétegű legyen? A feleségem tudja, hogy melyik márka kell és az hol található, percek alatt megvagyunk a bevásárlással. Én el vagyok veszve a boltban: egyedül a sörpult az, ahol nem hezitálok, különben órákig keresgélek és gyötör a dilemma.

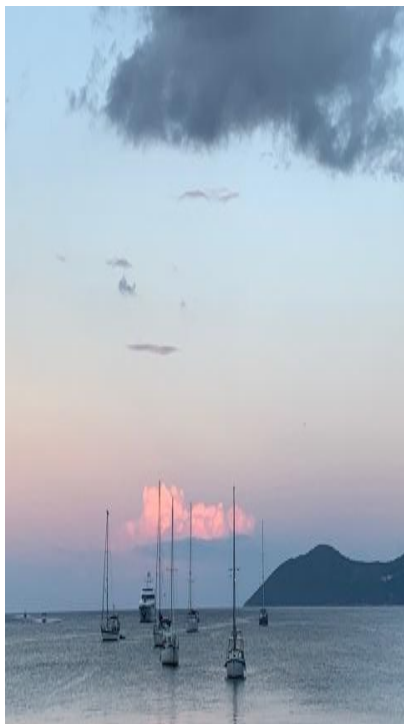
Meglepett, ahogy a hollandok először reagáltak a világjárványra. Egységesen léptek és szolidaritást mutattak. Sajnos azonban az egyének egy kis, összezavarodott és egyébként sajnálatra méltó csoportjában az emberi koncentrációképesség igencsak rövidnek bizonyult: az általuk eleinte tanúsított szolidaritásnak heteken belül nyoma sem volt. Egyesek

már nem tartották be a szabályokat és azzal vádolták a kormányt, hogy megsértette alapvető jogukat és korlátozta szabadságukat. Így – vad örületükben azt sem tudva, mit csinálnak – beperelték a kormányt, hogy érvényt szerezzenek a bulizáshoz való elidegeníthetetlen joguknak.

Még jó, hogy Európában élünk, ahol (a legtöbb tagállamban) megfelelően garantált a demokrácia és a jogállamiság, az egészségügyi ellátás pedig a világ más részeihez képest meglehetősen jó színvonalú. Ha megnézzük, hogy az egyes korcsoportok milyen mértékben érintettek, egyértelművé válik, hogy az életkorukat a nevében viselő betegségtől a fiatalok szenvednek leginkább. 19 évesen az ember randizik, felfedezi szexualitását és megismerkedik a szerelemnek nevezett bolondsággal. Pandémiák idején viszont még az ártatlan ölelések is tabunak számítanak. Emiatt a fiatalok nem találják a helyüket – kielégítetlen vágyuk hajtja őket.

A legfontosabb kérdés azonban az, hogy mi legyen a gazdasággal. Amint megállítjuk a pandémiát, folytassuk ott, ahol abbahagytuk? Vagy ragadjuk meg ezt a lehetőséget, fordítsunk hátat az egymást felfaló monopóliumok uralta rendszernek és építsünk ki egy inkluzív modellt, amelyet fenntartható, kis volumenű kezdeményezések és felelős nagyvállalatok békés együttélése jellemez? Az, hogy mit választunk: visszatérünk a megszokott rendszerbe vagy kilépünk a birkalétből, meghatározó lesz jövőnk szempontjából és eldönti, hogy túlélünk-e vagy elpusztítjuk önmagunkat.

Mindenkinek kívánom, hogy érezze jól magát; meditáljon, gondolkodjon és – akinek nem inge, ne vegye magára – tanúsítson bűnbánatot!

JOŽE SMOLE: „EGYSÉGBE FORRVA ÉS MEGER?SÖDVE KERÜLTÜNK KI A VÁLSÁGBÓL”

Olyan helyzettel találtuk szembe magunkat, amelyet korábban még soha nem tapasztaltunk. A vírus hirtelen megjelent és nagyon gyorsan terjedt, aminek következtében az egész országot teljes karantén alá helyezték. Mivel sosem éltünk még át ilyesmit, nem tudtuk, hogyan kell a leghatékonyabban kezelni ezt a helyzetet. Azt kérdeztük magunktól, hogy most vajon mi lesz? Eleinte rémültek és tehetetlenek voltunk. Az üzleti világban gyakorlatilag egy pillanat alatt kútba esett minden idej (2020-as) terv, és a kiszámíthatatlanság miatt minden jövőre vonatkozó tervet is nagy bizonytalanság övez.

Mindannyian azt kérdeztük magunktól, hogyan tovább? Mit tegyünk ebben az új helyzetben: a karanténban, a teljes elszigeteltségben és úgy, hogy fogalmunk sincs, mikor lesz ennek vége. A legnagyobb félelmeket és aggodalmakat mindig az okozza, hogy nem lehet előre tudni, mit hoz a

jövő. Kezdetben a vállalkozások is hasonlóan reagáltak. Mindannyian azt várták tőlünk, hogy megmondjuk, meddig fog tartani ez a helyzet, mit tesz a kormány, és milyen jellegű támogatásra számíthatnak. Már a legelején világossá vált, hogy nem mindenki van egyforma helyzetben: egyes ágazatokban – például az idegenforgalomban és a logisztika területén – a válság letarolt mindent. Más területeken – például az IT és az élelmiszeripar terén – viszont új lehetőségek és kihívások adódtak.

Szerencsére a kormány (bár csak nemrég alakult) gyorsan és megfelelően reagált, így közösen egyebek mellett cselekvési, támogatási és ösztönző programokat dolgoztunk ki. Ehhez pedig állandó és közvetlen kapcsolatban voltunk sok-sok tagunkkal, akik különböző ágazatokat képviselnek. Az volt ezzel a cél, hogy minél több információnk legyen az egyes ágazatok helyzetéről, minél több ötletet gyűjtsünk arról, hogy mivel lehet a leghatékonyabb támogatást nyújtani, és hogy tájékoztatni tudjuk a kormány képviselőit is.

A legjobban a személyes kapcsolatok és kommunikáció hiányzott. Tény, hogy ebben az időszakban a kommunikáció szinte teljesen az online térbe tevődött át, a személyes kommunikáció pedig nagyrészt

eltűnt. A Covid19 egyik legnagyobb vívmánya a digitalizáció terén az, hogy óriásit ugrott előre az elektronikus kommunikáció: nemcsak a vállalkozások között, illetve a vállalkozások és a kormányzat között, hanem az állam és a nyilvánosság, illetve az állam és az egyéni felhasználók között is.

Az elért eredmények arra világítanak rá, hogy a hatékony szervezés mellett a legfontosabb a fegyelem volt, azaz az, hogy az emberek elfogadják és betartsák az utasításokat és intézkedéseket, hiszen csak így lehet megfelelő megoldásokat bevezetni.

Kétségtelen, hogy a Covid19 számos változást hoz majd életünkben. Ugyanakkor még azt sem tudjuk pontosan, hogy meddig fog tartani a járvány, illetve hogy nem kell-e újabb és újabb hullámokra készülnünk, mert nem tudunk majd teljesen megszabadulni a vírustól. A válság az élet minden területén megjelent: az oktatástól és az egészségügytől kezdve egészen a pénzügyi és gazdasági ágazatokig. Nem tudjuk, hogy milyen lesz az életünk a válság után és azt sem, hogy a válság mennyire súlyosan érinti majd a gazdaságot.

Sok olyan változás is lesz, amelyről még nem is tudunk, ezért nincs értelme most azt kérdezni, hogy mely munkahelyek fognak megszűnni. Mindannyiunknak arra kell törekednünk, hogy a válságot követően vállalkozásaink és így munkahelyeink minél versenyképesebbek legyenek. Ehhez pedig nemcsak állami támogatás kell, hanem folyamatos képzés és tanulás minden szinten.

Az elszigeteltségben töltött időszak egyértelműen megmutatta, hogy a digitális kommunikáció önmagában nem tudja kiváltani a személyes kapcsolatokat – sem az iskolában, sem az üzleti szférában, sem pedig az élet más területein. Ezért tehát az a célunk, hogy helyreállítsuk a személyes kommunikációt: mind szövetségünkön belül, mind pedig mindazokkal, akikkel jelenleg csak online eszközökön keresztül kommunikálunk.

JANUSZ PIETKIEWICZ: AZ ÁLTALÁNOS ÉRDEK? SZOLGÁLTATÁSOK ÉS A VILÁGJÁRVÁNY

Ahogy a február márciusba fordult, a tanulmányok és viták közepette együtt ünnepeltük bolgár barátainkkal az örömteli *Martenicát*, mint minden évben ez idő tájt. Vékony, piros és fehér zsinegből készült fonott karkötőket viseltünk, és jó szerencsét hozó, kis gyapjú rongybabákat kaptunk ajándékba. Érezhető volt a közelgő tavasz optimizmusa. Sok sikert kívántunk egymásnak az EGSZB öt éves hivatali időszakának végére.

Ösztönösen is távol tartottuk magunkat attól a fenyegetéstől, amelyet az Ázsiában terjedő vírus jelentett mindennapi életünkre az EU szívében. Igaz ugyan, hogy Dél-Európából már érkeztek jelek és komoly figyelmeztetések, de úgy gondoltuk, hogy az európai intézmények eljárásai megvédenek bennünket a világjárványtól. És ráadásul, ahogyan a Duna túloldaláról érkező kollégáink viccelődtek, utolsó mentsvárként a házipatika orvosságából, azaz a *Martenicarakiából* sem árthatott kortyolni egyet. Azt a kérést, hogy az üléstermekben helyezzenek el kézfertőtlenítőket, figyelmen kívül hagyták ugyan, de folyamatosan biztosítottak minket a kockázatok gondos figyelemmel kíséréséről, úgyhogy a vírussal kapcsolatos félelmeink eloszlottak.

Március 11-én, szerdán, még mindig a Fenntartható Európa beruházási tervvel kapcsolatos ajánlásokról vitáztam az ECO/505 tanulmányozócsoportban. A szekciókban cselekvési terveket dolgoztunk ki, és következő utazásainkat foglaltuk le, amikor is, egy héttel később,

hirtelen megállt az élet. *Kijárási korlátozás!* Egy metaforával ezt egy hirtelen vészfékező vonathoz tudnám hasonlítani, melynek kerekei szikrát vetnek.

Senki sem számított a korlátozó intézkedésekre, amelyek naponta szigorodtak. Életünket alapjaiban rázták meg. Ez egy mentális szökőár volt, ahogyan azt Ildefons Gałczyński költő fogalmazta: „egy gondolkodásmódunkat elárasztó szomorúság”. Meglepő volt a kényszerű otthon maradás és a hétköznapi életbe beköltöző félelem. A korlátozások kérdéseket vetettek fel azzal kapcsolatban, hogy honnan kapunk majd segítséget, és honnan szerezzük be az alapvető termékeket, szokásaink újragondolására készítve minket.

Nem gondoltam volna, hogy nem térek majd vissza Brüsszelbe júniusig, amikor is üres autópályákon hajtottam keresztül, mivel a repülőjáratokat még nem indították újra. Emlékszem, amikor kinyomtattam a főtitkártól kapott utazási „engedélyemet” – az úgynevezett *Covid19 laissez-passer-t*, – amelyet 2020. május 29-én bocsátottak ki négy nyelven, és amelyet egy impozáns kerek pecsét díszített. Ez hivatott garantálni, hogy ne kerüljek karanténba.

Csak, hogy biztosra menjek, ezt telefonon is megerősítettem a német *egészségügyi hivatal* irodáival azokban a tartományokban, amelyeken keresztül kellett utaznom. Június 8-án részt vettem Brüsszelben az ECO/510 tanulmányozócsoporthoz első hibrid ülésén és az azt követő plenáris ülésen június 10-én és 11-én.

A nyilvános és közösségi médiát már elárasztották a kommentek és találgatások a vírus tényleges létrehozóival kapcsolatos feltételezésekről. Kár, hogy ez legalábbis egyelőre nem vezetett egy olyan kortárs remekmű létrejöttéhez, mint amilyen Giovanni Boccaccio 14. századi *Decameron*-ja vagy Albert Camus 1947-es regénye, *A pestis*, amelyek valóban bemutatják az emberi természet hiányosságait és az emberiség járvány elleni küzdelmét.

A globális kijárási korlátozások tapasztalatainak és a SARS-CoV-2 újabb támadási hullámával kapcsolatos figyelmeztetéseknek a kontextusában – ezúttal egy olyan hullámról volt szó, amely a minden évben, sok országban, számos, még a jelenlegi Covid19-nél is több emberéletet követelő szezonális influenzavírussal összekapcsolva jelentkezik – elgondolkodtam az évtizedek óta elhanyagolt „általános érdekű szolgáltatások” értelmén.

A Covid19-világjárvány végre megmutatta e szolgáltatások helyi, regionális és európai nyújtóinak rendkívül fontos és stabilizáló funkcióját. A szociális szféra végre elkezdett hinni kulcsfontosságú szerepükben, azaz abban, hogy az európai szociális modell gerincét képezik, és potenciálisan a gazdaság pozitív helyreállításának alapját jelentik a Next Generation EU és az európai zöld megállapodás eszközeinek keretében.

Az energia- és vízszolgáltatások, a hulladékfeldolgozás és a tömegközlekedés a gazdasági válság idején gondoskodtak arról, hogy az élet mindennapi menete folytatódhasson közösségeinkben, és biztonságot adtak. Az ezekben az ágazatokba történő korábbi beruházások nélkül ugyanis nem lehetne olyan mindennapi dolgokat megoldani, mint a reggeli otthoni zuhanyozás, a kávékészítés, a munkába vagy a kórházba időben történő eljutás. Ez vonatkozik az egészségügyi ellátás területeire, valamint a fogyatékkal élők és az idősek gondozására is. Ezek a szolgáltatások nem működnének válságkezelési eljárások nélkül, de akkor sem, ha az általános érdekű szolgáltatások nem találtak volna politikai megértésre, és nem élvezték volna a nyilvánosság támogatását.

Hasonlóképpen – mielőtt panaszkodni kezdenénk azokról a nehézségekről, amelyeket a válság idején tapasztaltunk –, meg kell vizsgálnunk az oktatás, a kutatás és általában véve a kultúra rendkívül fontos területét is.

GIULIA BARBUCCI: A SZAKSZERVEZETEK HANGJA AZ UTÓBBI HÓNAPOKBAN ER? SEBB VOLT, MINT VALAHA

Március 11., hazamegyek Rómába. Nyomasztó légkör, szorongás; Észak-Olaszországban már a halottakat számolják. Kisebbik lányom, Ilaria visszatért Milánóból, ahol tanul, Miriam, a nagyobbik Barcelonában él és dolgozik, és nagyon aggódik.

Este Conte miniszterelnök korlátozó intézkedéseket jelent be az ország egész területére. Északon, a „vörös” zónában már érvényben vannak a korlátozások: az e területen élők már karanténban vannak.

Az iskolákat bezárják, a focibajnokságot, a játékos és sporteseményeket felfüggesztik, a betegellátó intézményekben látogatási tilalom lép életbe. Sem tömegközlekedéssel, sem saját közlekedési eszközökkel nem utazhatunk, a nem létfontosságú termelő tevékenységek leállnak.

Olaszországban minden szürreálissá válik hirtelen. Talajvesztés, félelem: a vírus, úgy tűnik, ellenőrizetlenül terjed, megállíthatatlan.

Két kép adja vissza a rideg valóságot: a hosszú katonai konvoj, amely elszállítja a halottakat Bergamóból, mert ott már megteltek a temetők, és Ferenc pápa erős és kitörölhetetlen képe, amint március 28-án a kihalt Szent Péter téren imádkozik, és az egész világon mutatják a tévék.

Az olasz szakszervezetek egyből akcióba lépnek a kormánynál az alapvető fontosságú termelési tevékenységek biztonsága érdekében, melyeket fenn kell tartani, hogy az emberek megvehessék az alapvető dolgokat a boltokban és a gyógyszereket a patikákban. A szakszervezetek egy pillanatra sem állnak meg: támogatják a munkájukat elvesztőket, keresik a megállapodást a munkáltatókkal a távmunka elindításáról és a jövedelemtámogatások biztosításáról a bizonytalanná váló jövedelmek mellett.

A kórházakban a helyzet ellenőrizhetetlenné válik: az ágyak elfogynak, az intenzív osztályok nem bírják tovább, csakúgy mint az egészségügyben dolgozók: a nővérek, az orvosok, a kiszolgáló személyzet otthonától távol, karanténban, megállás nélkül kénytelen dolgozni azzal a súlyos lelki teherrel a vállán, hogy akiknek segít, meghalnak anélkül, hogy látnák szeretteiket.

Ekkor mindannyian azt mondtuk: „ezt soha nem fogjuk elfelejteni”. Ma már próbálunk előre nézni, de a vírust nem sikerült legyőzni: kisebb-nagyobb gócpontok jelennek meg a különböző uniós országokban, amire mindenki a maga módján reagál, saját eszközeivel. Éppen most kellene, hogy az Európai Unió – az összes ország számára biztosított hatalmas gazdasági támogatásnak köszönhetően – egységesen lépjen fel, és összehangolja az egyes államok erőfeszítéseit; látjuk azonban, hogy ez még mindig nehezen megy. Pedig külön-külön nem lehet megnyerni ezt a háborút.

A szakszervezetek hangja az utóbbi hónapokban minden eddiginél erőteljesebb volt. A szakszervezet nem elvont fogalom: ők a dolgozók, akik jelzik az országnak a társadalmi egyenlőségre, méltóságra és tiszteletre vonatkozó jogos igényeiket. Azok, akik látták, mi történik a kórházakban, az idősothonokban, a boltokban, a

tisztasági vállalatoknál, a közlekedésben és az olyan vállalatoknál, ahol megszegik a munkahelyi egészségre és biztonságra vonatkozó alapjogokat, el tudják mondani, hogyan kellene megváltoztatni ezt a gazdasági és társadalmi modellt, amely megmutatta korlátait, és a következő generációk jövőjét veszélyezteti.

Íme, ezt szeretném a lányaimnak, Ilariának, aki Milánóban tanul és Miriamnak, aki Barcelonában dolgozik: egy rájuk szabott világot, amely gazdaságilag, környezetileg és szociálisan is fenntartható.

DILYANA SLAVOVA: A COVID19 MEGTANÍTOTT ARRA, HOGY NEM HALOGATHATOM AZ ÉLETCÉLJAIMMAL KAPCSOLATOS PROJEKTJEIMET

A világvárvány hatására ismét láthatóvá váltak a határok Európában, sőt, néha még egy adott országon belül is. Úgy gondolhatnánk, hogy ennek következtében csökkent a régiók és városok közötti transznacionális együttműködés hatóköre. Azonban ennek éppen az ellenkezője történt.

Milyen is volt megélni a kijárási korlátozás időszakát Bulgáriában? Hát egy olyan dinamikus és energikus természetjáró számára, mint én vagyok, nem volt könnyű. Számos korlátozás volt érvényben. Otthon kellett maradnunk, és csak az alapvető üzletek nyitvatartási ideje alatt mehettünk ki, hogy élelmiszert, gyógyszert vagy háztartási termékeket vásároljunk. A legalább 1,5 méteres közösségi távolságtartás kötelező volt az üzletekben és az utcán is. Elég bonyolultak voltak a szabályok: minden alkalommal, amikor elhagytuk Szófiát, ki kellett tölteni egy formanyomtatványt, amelyben fel kellett tüntetni az okot és azt, hogy hova megyünk. A nyomtatványt a rendőrség felszólítására be kellett mutatni.

Ennek pozitív hozadéka, hogy a lakosság sokkal önellátóbb lett, és a lakosok most sokkal többre becsülik a helyi ételeket, a helyi beszállítókat és a rövid élelmiszer-ellátási láncokat. Nőtt a gazdaságokból származó élelmiszerek iránti kereslet és a közvetlenül a termelőktől vásárolt élelmiszerek mennyisége. Helyi kezdeményezések ösztönzik a kertészkedést, valamint a zöldségek és fűszernövények háztáji

termesztését.

A piacok továbbra is nyitva álltak a nagyközönség előtt. Hagyományosan itt szerezhetők be az élelmiszerek, a vetőmagok, a zöldségpalánták, a gyümölcsök, zöldségek és virágok. Nyitva maradásuk – szigorú biztonsági intézkedések tiszteletben tartása mellett – hozzájárult a normalitás érzésének és egy ismerős rutinnak a megőrzéséhez.

A hegyvidéki területeken a helyi akciócsoportok szintén nagyon aktívak voltak. A háztáji élelmiszereket előállító helyi termelők válság ideje alatti támogatása érdekében hasznos kapcsolatokat építettek ki és osztottak meg weboldalaikon.

A különféle utazási és kapcsolattartási korlátozásoknak való megfelelés érdekében az általam képviselt szervezetben mindnyájunknak számos olyan személyes találkozót és rendezvényt kellett lemondani, amelyek általában megkönnyítik az együttműködési kezdeményezések elindítását és az eredmények közzétételét. Ezek a korlátozások azonban nem akadályoztak meg minket tevékenységeinkben – sőt, éppen ellenkezőleg! Továbbra is hatékonyan működünk együtt annak érdekében, hogy a hegyvidéki régiók erősebbé és még ellenállóbbá váljanak. Egyes esetekben módosítottuk munkaterveinket, és jelenleg közös megoldásokon dolgozunk annak érdekében, hogy segítsük a sérülékeny uniós régiókat és városokat a jelenlegi vészhelyzet kihívásainak hatékonyabb leküzdésében.

„Segítő kéz” néven platformot indítottunk, hogy ösztönözzük a szolidaritást a vidéki területeken. A platform előmozdítja az emberek közötti szolidaritást, kapcsolatot teremtve a segítségre szoruló személyek és az önkéntesek között, akik szó szerint hajlandók „segítő kezet nyújtani”. Jelenlegi tevékenységeinek súlypontja, hogy segítse a kiszolgáltatott helyzetben lévő, fogyatékkal élő és idősebb embereket a vásárlásban vagy a házi gondozásban (nem a higiénés ápolásban), illetve azokat a szülőket a gyermekfelügyelet megszervezésében, akiknek dolgozniuk kell, és nem tudnak más megoldást találni gyermekeik számára.

Számos egyéb kezdeményezés is kibontakozott a vidéki és hegyvidéki területeken, tanúbizonyságot téve az ellenálló képesség és a kölcsönös segítségnyújtás közösségeinkben megtapasztalható erejéről. Ennek az időszaknak az a tanulsága, hogy nem halogathatom az életcéljaimmal kapcsolatos projektjeimet! Az aktív szerepvállalás mentőöv a nehéz időkben.

CLAUDINE OTTO: A GLOBALIZÁCIÓVAL SZEMBENI NAGYOBB AUTONÓMIÁNAK EURÓPAI SZINTEN KELL KIALAKULNIA

Amint bejelentették a kijárási korlátozásokat, az utcák elnéptelenedtek. A legfurcsább az, hogy csend van. Senki sem rohan a dolgára, nem megy külföldre egy kétórás találkozó kedvéért, nincsenek türelmetlenül dudáló autók és örökké késő buszok... Mint sokan mások, mi is elfogadtuk ezt a kényszerű bezártságot, és lehetőségeinkhez mérten próbáltunk alkalmazkodni az új életmódhoz. Míg nekem könnyű volt átállni a távmunkára, a férjem esetében ez szóba sem jöhetett, ugyanis sem a szakmája, sem az infrastruktúra nem tették, és a mai napig sem teszik azt lehetővé. Volt is néhány álmatlan éjszakája, mivel az alkalmazkodásra való képtelenség miatt az alkalmazottai körében soha nem látott mértékű volt a hiányzás. A félelem legalább olyan gyorsan terjedt, mint maga a vírus.

Most, hogy túl vagyunk az első hullámon, az jár a fejemben, hogy vajon milyen lesz a pszichés, a társadalmi és a gazdasági helyzet akkor, amikor végre kilábalunk ebből a válságból. A világjárványnak köszönhetően újraértékelődtek a dolgok és előtérbe került a környezettudatosság, ugyanakkor pedig nemzeti és világszinten is individualista magatartásformák megnyilvánulásának lehettünk tanúi. Luxemburgban senki sem gondolta volna, hogy egyszer újra lezárulnak a határok. A nagyhercegségben létfontosságú a határokon átnyúló munkavégzés, és a személyek szabad mozgásának korlátozása miatt többek között attól kellett félnünk, hogy nem lesz elég ápoló személyzet.

Ez a válság arra is alkalmat ad, hogy elgondolkozzunk saját kiszolgáltatottságunkról. Ráébredünk, hogy nemcsak az ápolókra vagyunk ráutalva, hanem embertársaink viselkedése is meghatározza sorsunkat.

A gazdasági helyreállítás csak közösen képzelhető el. El kell kerülnünk a nacionalizmust és a gazdaság befelé fordulását, annak ellenére is, hogy egyes országok a reziliencia nevében az értékláncok államosításáról beszélnek. A globalizációval szembeni nagyobb autonómiának európai szinten kell kialakulnia. Ezzel a válsággal úgymond lehetőséget kaptunk arra, hogy egy pillanatra megálljunk és önvizsgálatot tartsunk.

RENATE HEINISCH: EGYÜTT KELL LEKÜZDENÜNK A MAGÁNYT

A koronavírus-járvány idején gyógyszerészként sokat foglalkoztam a nemek közötti sajátosságokat figyelembe vevő orvoslással. Különösen a mentális egészség területén szembetűnőek a nemek közötti különbségek a Covid19-járvány kapcsán.

A férfiak gyakrabban kerülnek intenzív osztályra, és nagyobb valószínűséggel halnak meg – különösen a fiatal férfiak.

A lezárások óta a fiatal nők gyakrabban betegednek meg új szerepeikből adódóan: a bizonytalan foglalkoztatási formák, a több részmunkaidő, a több kontaktus, a kevesebb távmunka-lehetőség és az ápolási feladataik miatt.

Ismét meg kell vizsgálnunk a családokban a nők szerepét – és az idősekét is, hiszen őket is éri diszkrimináció. Én magam továbbra is folytatni fogom az ezzel kapcsolatos megbeszéléseket.

Az elmúlt időszakban gyakran leültem a padra a gyógyszerészünk előtt, és megvitattam ezt a témát családtagokkal, akik mindannyian kedvezően fogadták a beszélgetést.

Előfordult, hogy az idősek otthona előtt, az utcáról felintegelve üdvözöltem az ablakból kitekintő időseket, sőt volt, hogy énekeltünk is együtt.

Enyhítenünk kell a magányukat, és a hozzátartozóikat is támogatni kell. A politikai döntéshozóknak figyelembe kell venniük ezt az e területen dolgozók támogatása során, amíg azonban ez nem valósul meg, addig nekünk mindannyiunknak támogatást kell nyújtanunk.

Az oktatás kapcsán szülőkkel is konzultáltam, valamint videokonferenciákat szerveztem tanárokkal a médiakompetencia témájában.

LAURE BATUT: FÉLELEM, ELLENÁLLÓ KÉPESSÉG, ÉS MI LESZ AZUTÁN?

Először a félelem és a megdöbbenés

A félelem, az igazi. Ami mindent megállít, ami a halottak napi számbavételével aggodalommal tölt el bennünket szeretteinkért, fiatalokért és öregekért, a nagyon törekenyekért. Amitől azt érezzük, sötét van, és sötétség vár ránk.

Megdöbbenés, amikor láttuk a francia központi egészségügyi szolgálatok készületlenségét, az orvosi csapatot a tűzvonalban, a polgárokat hátul, és senkinek nem voltak meg az elemi eszközei a védekezésre, a gyógyításra. Megdöbbenés, amikor láttuk, egy olyan országot, mint Franciaország, a tengerentúli megyékkel együtt, képes egyetlen pillanat alatt felhagyni minden emberi tevékenység zajával, elhagyni a városokat és az iskolákat egy olyan tél után, amikor az utcákon még a jogos társadalmi harag tombolt.

A világvárványtól még inkább globalizált világ ekkor a lezárások nyomán darabokra tört, sok-sok egymás mellett élő individuumra. A világvárvány elmélyítette a szakadékokat.

Az állam visszatér

A közszolgálatok, elsősorban az egészségügy feladata, hogy az élet győzedelmeskedjen; a logisztika lassan megérkezett, esetenként „show”-nak is beillő intézkedésekkel, mint néhány beteg vonattal vagy helikopterrel történt elszállítása, ugyanakkor a segíteni kész magánklinikák kapacitásait figyelmen kívül hagyták.

A létfontosságú szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások állami támogatást kaptak a városokban, hogy biztosíthassák, hogy az élet mehesse tovább élelmiszer-ellátással, takarítással stb.

Dolgozók azonban nagyon változó körülmények között dolgozhattak a vírus elleni védelem szempontjából, és nem kaptak rendszeres kompenzációt.

Azután az ellenálló képesség

Az ellenálló képesség linkeken érkezett – létfontosságú és játékos linkeken: tanárok diákjaikkal, a hálózaton, telefonon, rádión, televízión, a médián keresztül: el kellett tölteni az időt, be kellett osztani az időt, dolgozni kellett. Az emberek minden este 8 órakor az ablakokban állva tapsolták meg az egészségügyi dolgozókat, akik az államtól nem kapták meg a várt elismerést.

A dolgozók felfedezték saját innovációs képességeiket. A távmunka, amelyet egyes munkavállalóktól korábban néha megtagadtak, teljes sebességgel terjedt. A szülőknek, főleg az édesanyáknak, két foglalkozásuk lett: a sajátjuk mellett tanárok is lettek.

A szakszervezetek közvetítő szerepe, melyet a munkavállalók, a munkaadók és a kormány között játszottak, újra legitimálta tevékenységüket az országban. Reménykednünk kell, hogy nemcsak hallgatták, meg is hallották őket.

Európa

Az EU, az Európai Bizottság első kijelentéseivel, maga is megdöbbenést keltett.

Még egy Marshall-tervénél is többet jelentett be! Micsoda lendület! A kormányok és a Parlament azonban, mint tudjuk, hamar talált okot a folyamat lassítására.

Holott az országban már most is sok kiskereskedés – kevés foglalkoztatottal, kevés tartalékkal – csődbe ment, sok kis éttermet veszteségesen adtak el, épp csak elindult, fiatal vállalkozók. A bankok őket nem segítik ki. A munkavállalók szeptemberig jogosultak a részleges álláskeresési járadékra, de mi lesz utána? A nagyvállalatok, a kapott állami segítség ellenére, mint például az Air France–KLM (7 milliárd euró támogatás Hollandiától és Franciaországtól), az Airbus stb. botrányos módon bocsájtják el az alkalmazottakat. Akkor, amikor 700 000 fiatal lép be a munkaerőpiacra ősszel...

És utána?

Egyre inkább hasonlít minden a korábbi állapotokra. Először is azért, mert a vírus még mindig kering. Másodsor, mivel az „előtte” folyamatban lévő reformok „utána” vissza fognak jönni, jóllehet Franciaországban a dolgozók nem kérnek belőlük. A kormány biztosítja a polgárokat, hogy a GDP 13%-os visszaesését nem az adókból finanszírozná; de a nyár végét nem érő elbocsájtásoktól és áremelésektől hangos az energia, a közlekedés, a gyümölcs- és zöldségágazat stb. terén.

A munkaszervezés változni fog miután leszűrtük a válság tanulságait. A távmunkához, a platformokon végzett munkához, a videokonferenciákhoz olyan szabályozásra lesz szükség, amely még nem létezik. A rezilienciát követően kellő körültekintésre van szükség. Az derül majd ki a válság után, hogy a gazdaságilag legerősebbek továbbra is jobban jönnek ki a bajból, és hogy a kevésbé jómódúak egyre többet szenvednek? A párizsi régióban a legszegényebb megyében volt a legtöbb megbetegedés. Sajnos nincs új a nap alatt.

BENTE SORGENFREY: AZZAL FOGLALKOZNI, AMI A SAJÁT ÉLETÜNKBEN A LEGFONTOSABB

Amikor Dániában kitört a koronavírus-válság, március 11-én, munkatársaimmal együtt gondoskodtunk arról, hogy tevékenységeinket a tagok számára megfelelő módon lezárjuk. Számos munkavállalónak otthonról kellett dolgoznia, másoknak pedig nagyon stresszes körülmények között kórházakban, ápolási intézményekben vagy a szolgáltatási ágazatban, amelyek a válság alatt mindvégig működtek. Egyértelmű válaszokra és a kollégákkal való szoros együttműködésre volt szükség.

Mivel az Európai Szakszervezetek Szövetségének, az ESZSZ-nek is alelnöke vagyok, más országbeli kollégákkal is együtt kellett dolgoznom. Nagy örömmel szolgált, hogy március 14-én háromoldalú megállapodást kötöttünk a dán kormánnyal és a szociális partnerekkel az ideiglenes bérkompenzációról. A megállapodás az olyan magánvállalkozásoknál dolgozó munkavállalókra vonatkozik, amelyek különösen nagy pénzügyi nehézségekkel szembesülnek a Covid19 következtében.

A vállalkozások ezt az új bérkompenzációs rendszert alkalmazhatták a jelenlegi szabályok helyett, amelyek értelmében ideiglenesen, fizetés nélkül haza kellett volna küldeniük dolgozóikat. Támogatási rendszereket hoztunk létre a kisvállalkozások, az önálló vállalkozók és a szabadúszók számára. A megállapodás egyes részei nemsokára hatályukat veszítik, így jelenleg ezek pótlásáról folytatunk tárgyalásokat, hogy a munkavállalók továbbra is védve legyenek.

Én magam otthonról dolgoztam, és hamar rájöttem, milyen jól tudom alkalmazni az új virtuális eszközöket. Ez az otthon töltött idő nagyon stresszes is lehetett volna a jövőt illető bizonytalanságok miatt, de végül teljes mértékben sikerült a munkámra koncentrálnom, és több időt

tölthettem a családommal. Úgy vélem, az elmúlt hónapok arra tanítottak meg engem és kollégáimat is, hogy jobban összpontosítsunk fő küldetésünkre, valamint hogy fegyelmezettebben folytassuk le az üléseket. Nekem személy szerint azt is lehetővé tette ez az időszak, hogy a saját életem szempontjából legfontosabb dolgokkal foglalkozhassak.

ARNAUD SCHWARTZ: EGÉSZSÉGÜGYI, ÖKOLÓGIAI, TÁRSADALMI ÉS GAZDASÁGI VÁLSÁGOK: DOLGOZZUNK EGYÜTT EGY ÉLHET? VILÁGÉRT!

Félretéve a nacionalista elszigetelődést és a tekintélyuralom csábítását, az együttműködés most létfontosságúnak bizonyul európai szinten. Az államok közötti együttműködés nélkülözhetetlen a vírus elleni küzdelem, valamint annak okai és következményei elleni küzdelem érdekében, különösen mivel a jövőbeli járványok – a szennyezéshez, az éghajlati összeomláshoz vagy a biológiai sokféleség válságához hasonlóan – nem ismernek határokat. Európa erőteljes eszközökkel rendelkezik ahhoz, hogy a közérdeket a kontinens fejlődésének középpontjába helyezze. A zöld megállapodás, a közös agrárpolitika és a többéves pénzügyi keret javításával elérhetjük az európai és nemzeti projektek és források jelentős újragondolását oly módon, hogy Európa, a világ vezető hatalma, egy élhető világ megteremtésén munkálkodjon.

Az együttműködés előtérbe helyezése a versennyel szemben, az egyéni léptékről a nemzetközire való áttérés nem zökkenőmentes. Saját személyes érdekeink védelme meglehetősen kényelmesnek tűnik. Szembesülve ezzel a kísértéssel nem szabad megfedkezünk arról, hogy ez a rövid távú szemlélet a vesztünkbe visz: bumerángthatásként keményen visszaütne ránk. A válság történelmi léptékű, a kihívás óriási – egyedül nem boldogulhatunk.

Felhívásom egyértelmű: a válságból való kilábalás érdekében tegyük félre egoizmusunkat, és működjünk együtt a köz érdekéért. Vigyázzanak magukra, szeretteikre, a sütséget szenvedő idegenekre, az Önöket körülvevő világra, és szedjük össze minden energiánkat, hogy kilábaljunk ezekből az új, példa nélküli válságokból!

EGSZB-HÍREK

[Isabel Caño Aguilar kommunikációért felelős alelnök: Nincs más hátra, mint hogy elbúcsúzzam](#)

Mindennek megvan a maga ideje, és most a búcsúzás ideje jött el. Két és fél évet töltöttünk el együtt, mivel 2018 áprilisától abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy az EGSZB kommunikációért felelős alelnöke lehettem, és válllvetve dolgozhattam **Milena Angelova költségvetésért felelős alelnökkel**.

Szeretném kihasználni ezt az alkalmat arra, hogy köszönetet mondjak Önöknek, a mi EGSZB infónk olvasóinak, amiért kitartóan velünk voltak. Abban a kiváltságban volt részünk, hogy megoszthattuk Önökkel rendezvényeink, szemináriumaink, vitáink, megbeszéléseink és plenáris üléseink – vagyis az EGSZB **Luca Jahier elnöksége** alatti hivatali időszakát végigkísérő valamennyi kezdeményezés – legjobb pillanatait.

Jómagam a Kommunikációs Igazgatóságon egy fantasztikus csapattal dolgozhattam együtt. Mindig jó szívvel fogok emlékezni ezekre a kollégákra, akik támogattak engem ebben az időszakban, és akiktől, úgy érzem, több és jobb lettem, akik megtanítottak arra, hogy jobban odafigyeljek a körülöttünk lévő világra, és akikkel a hivatali időszak összes kezdeményezésén együtt dolgoztam. Az ő munkájuk, elkötelezettségük és lelkesedésük nélkül lehetetlen lett volna a küldetésemet teljesítenem.

Milyen gyakran ültettük át a gyakorlatba Hannah Arendtnek azt a gondolatát, hogy ha a megfelelő pillanatban megtaláljuk a megfelelő szót, az már cselekvéssel ér fel!

Sok olyan emlék, arc és szó maradt meg bennem, amit nem fogok elfelejteni. Említhetném például a decemberi szemináriumunkon részt vevő újságírókat, többek között Andrew Caruana Galiziát, aki a véleménynyilvánítás szabadságának biztosítására hívott fel, vagy Marta Lempartot, aki az esélyegyenlőségnek szentelt és a „Lengyel nők sztrájkja” mozgalomnak odaítélt 2019. évi második civil társadalmi díj átvételekor arra szólította fel a nőket, hogy maguk álljanak a változások mögé.

Jól emlékszem az általunk a COCOM üléseire meghívott brüsszeli tudósítóknak arra a tanácsára, hogy „figyeljete oda, mit mondanak a tagjaitok, biztos, hogy érdekes történeteket hallotok majd”.

Az üléstermeket, ahol összegyűltünk – Athéntól Malagáig – élénk eszmecserék hangjai töltötték meg. 2018-ban, a demokrácia bölcsőjében, Athénben tartott szemináriumunkon újra rátalálhattunk európai értékeink gyökereire. 2019-ben a malagai egyetemen tartottunk ülést olyan fiatalokkal együtt, akik rengeteg kezdeményezéssel álltak elő, és mi újból megerősíthettük, hogy az Európai Unió olyan projekt, amelyet a civil társadalommal együtt kell felépíteni.

2020 márciusától arra kényszerültünk, hogy otthon maradjunk, és másképp szervezzük mindennapi munkánkat. A világjárvány miatt máshogy kellett élnünk, és másképp kellett dolgoznunk is. Az EGSZB gyorsan reagált: már március 17-én kiadtunk egy nyilatkozatot, amelyben nagyobb szolidaritásra és közös európai cselekvésre hívtunk fel a járvány következményeinek hatékony kezelése érdekében.

A többi intézménnyel együtt válllvetve dolgoztunk a fellépett szociális, gazdasági és politikai válság leküzdésén. A szervezett civil társadalom képviselőiként egységes hangon szólaltunk meg, hangsúlyozva, hogy csak együtt lehetünk elég erősek ahhoz, hogy szembeszálljunk a válsággal.

Mi itt a kommunikációs osztályon gondoskodtunk arról, hogy jogalkotási munkánkról – amely egy pillanatra sem állt le – a sajtó rendszeresen beszámoljon. Emellett azonban arról is hírt szeretttünk volna adni, hogy az EGSZB tagjai miként dolgoznak saját országaikban, saját szervezeteiken belül a világjárvány hatásainak leküzdésén.

„Dessine-moi...” című cikksorozatunkban tagjainknak adtunk teret, akik megosztották velünk érzéseiket, gondolataikat és észrevételeiket a lelassult időnek azokról a pillanatairól, amelyeket a járvány alatt átéltek. Ezek az írások át ismét rácsodálkozhattunk intézményünk sokszínűségére és képet alkothattunk mindazokról a tevékenységekről, amelyeket tagjaink szakszervezeti aktivistaként, vállalkozóként vagy a civil társadalom más szervezeteinek tagjaként végeztek.

Hamarosan új lapot nyitunk intézményünk történetében. Megköszönöm mindannyiuknak a munkájukat, elkötelezettségüket, odaadásukat és mindenekelőtt azt, hogy olyan készségesen közreműködtek az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságról szóló kommunikációban.

Köszönet illeti az EGSZB info olvasóit is az EGSZB hírei iránti folyamatos érdeklődésükért, a tagokat pedig azért, mert készek voltak megosztani gondolataikat. Köszönetet mondok a csoportoknak és a szekcióknak is, valamint a fordítóknak a sokszor időszükében végzett pontos munkájukért.

Hatékonyágáért és kreativitásáért, valamint ennek az egyre több előfizetőt vonzó kiadványnak a megjelentetéséért külön köszönetet érdemel a sajtóosztály csapata. Köszönetet mondok emellett az online tájékoztatással foglalkozó osztályon dolgozó kollégáinknak is, akik művészi és technikai szempontból járultak hozzá az EGSZB info előállításához.

Nem távozom az intézménytől: tagként továbbra is Önökkel maradok. Emellett ezentúl is számíthatnak rám, mint tájékoztatási és kommunikációs fellépéseik lelkes támogatójára.

Írásomat egy Camus-tól vett idézettel zárom, remélve, hogy mindennapjainkban alkalmazni tudjuk majd: „Alkotni annyi, mint kétszer élni”.

Milena Angelova, költségvetésért felelős alelnök: Megtalálni a helyes irányt

Az Európai Unió gyors változások jellemezte időszakban döntő fontosságú pillanatokot él meg. Az összes intézmény, az összes érdekelt fél és az összes európai polgár összehangolt erőfeszítéseire és köztük létrehozandó szinergiára van szükség ahhoz, hogy megtaláljuk a megfelelő stratégiát, amelynek köszönhetően sikeresen szembe tudunk nézni az összes kihívással, és erős globális szereplőként léphetünk fel. Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak fontos szerepe van ebben a folyamatban: egyedülálló platform szerepét tölti be, amely összegyűjti és továbbítja a munkaadók, munkavállalók és civil társadalmi szervezetek észrevételeit, melyek minden oldalról megvizsgálják, hogy miként érhetünk el jobb eredményeket a közös európai projekt megvalósítása terén.

Az EGSZB Elnöki Testületének felelőssége, hogy irányítsa az intézményt és minden mandátumidőszakra megválassza a fellépés leginkább helyénvaló módjait, közös politikai prioritásokat rögzítsen és meghatározza, hogy azokat miként lehet a legmegfelelőbb módon teljesíteni. Nagy megtiszteltetés volt és örömmre szolgált, hogy az elmúlt két és fél évben nagyra becsült kollégáimmal együtt, közösen törekedhettünk mindezek elérésére. Közös erőfeszítéseink azon a szilárd meggyőződésen alapultak, hogy minden egyes EGSZB-tag egyedülálló kompetenciával, tapasztalattal és tudással rendelkezik, és Európa-szerte összeköti az intézményt a vállalkozásokkal és a polgárokkal, miközben közvetlen kapcsolatban áll saját hazai bázisával. Ezért arra törekedtünk, hogy minden EGSZB-tag számára biztosítsuk a legjobb környezetet, feltételeket és támogatást potenciáljuk és kreativitásuk kibontakoztatása érdekében, hogy hozzájárulásaikat a lehető legjobban hasznosíthassuk, és azokat professzionális, reprezentatív és kiegyensúlyozott véleményekben foglalhassuk össze. Erőfeszítéseink arra irányultak, hogy munkánk sokkal láthatóbb legyen, a nyomon követés strukturáltabbá váljon és tevékenységünket egész Európában – az európai és tagállami intézmények, döntéshozók és partnerszervezetek körében – népszerűsítsük.

Büszkeséggel és hálával gondolok mindarra, amit közösen elértünk: jól működő és összehangolt csapatként egyesítettük erőnket, kötelezettséget vállalva arra, hogy egyenlő esélyeket és feltételeket biztosítsunk valamennyi EGSZB-tag számára ahhoz, hogy hozzájárulhasson intézményünk küldetésének sikeres teljesítéséhez. Sok szerencsét kívánok az Elnöki Testület hivatalba lépő csapatának a következő ciklusra!

Mesterséges intelligencia: uniós jogszabályokban kell kijelölni a magas kockázatú alkalmazások biztonságos határait

Az érzelmek követésére, megfigyelésére és érzékelésére alkalmazott biometrikus azonosításnak nincs helye a mesterséges intelligencia (MI) emberközpontú európai megközelítésében, hangsúlyozza az EGSZB az Európai Bizottság [MI-ről szóló fehér könyvére](#) adott, az EGSZB júliusi plenáris ülésén elfogadott [válaszában](#).

Az Európai Bizottság javaslata szerint a mesterséges intelligenciát akkor kell magas kockázatúnak tekinteni, ha magas kockázatú ágazatban használják (egészségügy, közlekedés, energiaügy és a közszféra bizonyos részei) és használata jelentős kockázatot jelent, eltekintve néhány még

meghatározandó kivételtől. Csak akkor beszélhetünk magas kockázatú MI-ről, ha mindkét feltétel teljesül. Ezekre az alkalmazásokra specifikus szabályok és irányítási struktúrák vonatkoznak.

Az EGSZB szerint ebből a meghatározásból potenciálisan veszélyes hiányosságok adódhatnak.

„Gondoljunk csak a politikai hirdetésekre a Facebookon” – kezdi érvelését Catelijne Muller, a vélemény előadója. „A reklám egy alacsony kockázatú ágazat, és a Facebook híraggregátor funkciója alacsony kockázatú felhasználásnak tekinthető. Választási kampányok során azonban azt láttuk, hogy az MI segítségével gyártott álhírek és mélykamuk terjedése a Facebookon sok negatív hatással járhat, és befolyásolhatja, hogyan szavaznak az emberek. Még Európán kívülről is történt beavatkozás.”

Az EGSZB úgy véli, hogy jobb lenne összeállítani azoknak a közös jellemzőknek a jegyzékét, amelyek ágazattól függetlenül magas kockázatúnak minősülnek.

Az EGSZB kitart amellett, hogy a mesterséges intelligencia által vezérelt biometrikus azonosítás emberi viselkedés vagy érzelmek megfigyelésére, követésére, értékelésére vagy kategorizálására történő felhasználását is meg kell tiltani. Annál is inkább, mivel nincs tudományos bizonyíték arra, hogy biometrikus adataik alapján fel tudjuk ismerni az emberek érzelmeit, hangsúlyozza Catelijne Muller.

Az EGSZB óva int továbbá attól, hogy a követési és felkutatási technológiák ellenőrizetlenül elterjedjenek társadalmainkban a koronavírus-járvány elleni küzdelem jegyében.

„A világjárvány elleni küzdelmet szolgáló MI-technológiák és megközelítések ugyanolyan megbízhatóak, hatékonyak, átláthatóak és indokolhatóak kell, hogy legyenek, mint a bármely más helyzetben alkalmazott egyéb MI-technológiák” – szögezi le Catelijne Muller. „Tiszteletben kell tartaniuk az emberi jogokat, az etikai alapelveket és a jogszabályokat. Emellett csak önkéntes alapon szabad alkalmazni őket, mivel – akár tetszik, akár nem – sok olyan technológiával, amelyet a válság idején vezettek be, tartósan meg kell tanulnunk élni.”
(dm)

A nemek közötti egyenlőségre vonatkozó uniós stratégia nem hagyhatja figyelmen kívül a Covid19-válság nőkre gyakorolt káros hatásait

Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság (EGSZB) arra kéri az Európai Bizottságot, hogy haladéktalanul hajtsa végre a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó új stratégiáját, ugyanakkor foglalkozzon a Covid19-világjárvány nemekre gyakorolt káros hatásával, amely tovább súlyosbította a nemek között meglévő társadalmi és gazdasági egyenlőtlenségeket, fokozta a nők elleni erőszakot és a velük szembeni megkülönböztetés különböző formáit.

„A világjárvány következtében a nők még jobban ki lettek téve az erőszak, a szegénység, a különféle megkülönböztetési formák és a gazdasági függőség veszélyének. A stratégiát haladéktalanul végre kellene hajtani, megakadályozva, hogy a járványnak továbbra is a nők

igyák meg levét” – mondta **Giulia Barbucci**, a nemek közötti egyenlőségről szóló, a júliusi plenáris ülésen elfogadott EGSZB-vélemény előadója.

Véleményében az EGSZB hangsúlyozta, hogy az Európai Bizottságnak gondoskodnia kell arról, hogy a stratégia figyelembe vegye a válság nemek közötti egyenlőségre gyakorolt káros hatásait, és hogy a nemek szempontja a helyreállítással kapcsolatos összes tagállami intézkedésben érvényesüljön.

Indrè Vareikyté, a vélemény társelőadója rámutatott, hogy a média fontos szerepet játszik a nők elleni előítéletekhez és további egyenlőtlenségekhez vezető sztereotípiák kialakításában és fenntartásában.

Elmondta, hogy az EGSZB kéri, hogy a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézetének (EIGE) következő, nemek közötti egyenlőségre vonatkozó mutatója egészüljön ki egy új tematikus súlyponttal – a médiával és a reklámmal. A médiának tehát magatartási kódexeket és egyéb intézkedéseket kell elfogadnia, amelyek tiltják a szexizmust és leszámolnak a sztereotípiákkal. (II)

A klímasemlegesség elérése nagyban függ majd attól, hogy az EU képes lesz-e együttműködni polgáraival

A klímasemlegesség elérése nagyban függ majd attól, hogy az EU képes lesz-e együttműködni polgáraival. Az éghajlati és környezeti kihívások kezelése kiemelt uniós prioritássá vált. Az éghajlatváltozás témájától kezdve egészen az éghajlati vészhelyzet kérdéséig az EU-nak számos területen jelentős változtatásokat kell végrehajtania a jóléti gazdaság előmozdítása érdekében.

E kihívások kezelése és a változások előmozdítása érdekében az Európai Bizottság elfogadta az európai zöld megállapodást, és konzultációt indított azzal a céllal, hogy megismerje az érintettek véleményét arról, hogy az európai éghajlati paktum kapcsán miként kellene együttműködni a nyilvánossággal.

Az EGSZB tehát felkérést kapott, hogy nyújtson útmutatást arra vonatkozóan, hogy miként lehetne építeni a meglévő struktúrákra – például a civil párbeszédre és a közgyűlésekre – a fenntartható fejlődési célokkal kapcsolatban kívánt társadalmi szerepvállalás elérése érdekében, hiszen az összes éghajlat-politikai intézkedés sikere ettől függ majd.

„Az éghajlati paktum végrehajtása révén az Európai Bizottságnak fontos lehetősége és kötelezettsége, hogy olyan innovatív megközelítést alakítson ki, amely tükrözi, támogatja és ösztönzi a civil társadalomban, a közösségeken, városokon és régiókon belül már folyamatban lévő fellépéseket” – hangsúlyozta Dimitris Dimitriadis, az európai éghajlati paktumról szóló vélemény előadója.

Az Európai Bizottság emellett azt javasolja, hogy a közelmúltban javasolt [európai klímarendelet](#) révén 2030-ra ültessenek új célt az uniós jogba. A klímarendelet ugyanis jogilag kötelező erejű célt tűz ki a nettó nulla üvegházhatásúgáz-kibocsátás 2050-ig történő elérésére.

„Most, hogy a Covid19-válság utáni helyreállítás szakaszába lépünk, eljött az ideje, hogy a civil társadalom és a kormány egyesített erői elkötelezzék magukat a klímarendelet végrehajtása mellett. A pandémia segített mindannyiunknak felismerni, hogy a megfelelő erőfeszítéssel tényleg sok mindent másként tudunk csinálni” – hangsúlyozta Jan Dirx, az európai klímarendeletről szóló vélemény előadója. (mr)

Az EGSZB sürgeti az adatmegosztást a digitális és a közösségi gazdaság terén

Az EGSZB sürgeti az uniós tagállamokat, hogy a digitális és a közösségi gazdaság terén fokozzák az adóügyi koordinációt európai és nemzetközi szinten. Az új gazdasági ágazatra alkalmazandó adópolitikák szorosabb összehangolása, valamint az eszközök és munkamegoldások kidolgozása javíthatná az adózási fegyelmet, biztosítaná a tisztességes versenyt és teljes mértékben kiaknázhathatná az új gazdasági ágazatban rejlő lehetőségeket.

Az EGSZB üdvözli az Európai Bizottság, az uniós tagállamok, valamint az OECD, illetve a G20-ak közötti együttműködést a téren, ugyanakkor a 2020. július 15-i plenáris ülésen elfogadott véleményében arra biztatja a tagállamokat, hogy ha a tervekkel ellentétben 2020 végéig nem sikerül nemzetközi megállapodást elérni, és ez a belátható jövőben sem várható, akkor uniós szinten találjanak megoldásokat. Arra az esetre, ha késlekedik a nemzetközi megállapodás, az EGSZB egyértelmű és összehangolt jelentéstételi kötelezettségeket javasol a digitális és a közösségi gazdaság vállalkozásaira irányulóan, továbbá egy működőképes, arányos rendszert az adatok uniós szintű gyűjtésére és megosztására.

Az EGSZB plenáris ülésén a vélemény előadója, Ester Vitale arra hívta fel a figyelmet, hogy sürgős intézkedésekre van szükség. „Az adóztatásnak és az adópolitikáknak igazodniuk kell a közösségi gazdaság folyamatos fejlődéséhez. A nemzetközi, európai és nemzeti intézményeknek hatékonyan és gyorsan kell fellépniük az általa támasztott kihívások kezelése érdekében. Lehetőség szerint nemzetközi vagy akár globális szinten kell megoldást találni" – mondta Ester Vitale asszony, majd kifejtette, hogy a jelenlegi adózási szabályokat és modelleket hozzá kell igazítani az új üzleti környezethez. (mp)

Az EGSZB támogatja a vasút európai évét (2021)

A vasútnak kiemelkedő szerepet kell kapnia a jövőbeli mobilitásban, és a közlekedés elsődleges formájává kell válnia az EU-ban. Az EGSZB ezért örömmel támogatja az Európai Bizottságnak azt a javaslatát, hogy 2021 a vasút európai éve legyen.

Az Alberto Mazzola által megfogalmazott és a júliusi plenáris ülésen elfogadott véleményben az EGSZB kijelenti, hogy egyrészt az EU-nak az európai zöld megállapodás célkitűzéseivel összhangban fokoznia kell a vasútba irányuló beruházásokat, másrészt pedig a figyelem homlokterébe kell helyeznie a vasutat, vitát indítva a személyszállítási, ezen belül is a csökkent mozgásképességűeket célzó szolgáltatásokról, a digitalizációról és a környezeti fenntarthatóságról.

A vasút 2021-es európai éve keretében a vasút az intelligens mobilitás, valamint az innovatív és biztonságos közlekedési módok egyik kiemelkedő példájaként kerül bemutatásra, és külön erőfeszítések történnek majd a szélesebb közönség, mindenekelőtt pedig a fiatalok

megszólítására. Európa-szerte programok, viták, rendezvények, kiállítások és kezdeményezések szerveződnek majd, megcélozva a polgárokat, a vállalkozásokat és a hatóságokat is, és bemutatva, hogy mi teszi a vasúti közlekedést az Európán keresztül történő utazás vonzó és fenntartható módjává. Ennek során külön hangsúlyt kap páneurópai jellege is.

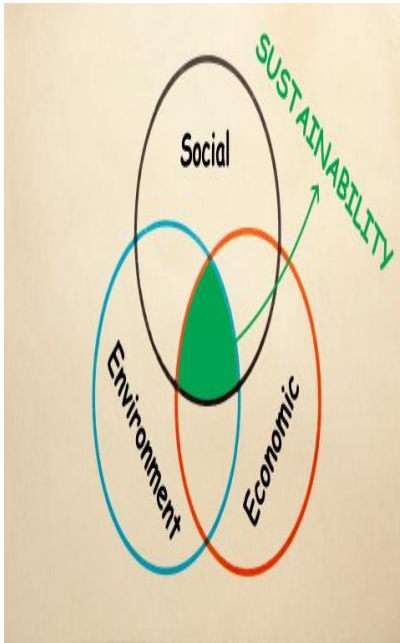
A plenáris ülésen felszólalva Alberto Mazzola kiemelte, hogy e kezdeményezésnek „lehetőséget kell nyújtania arra, hogy – a szociális partnerekkel, az egyetemekkel, általában véve a tudományos közösséggel, valamint az európai ifjúsági szervezetekkel közös kezdeményezések támogatása révén – jobban kommunikáljunk a vasúti pályafutás vonzerejéről, mindenekelőtt az európai fiatalok felé.” (mp)

Az EGSZB kiemeli a kereskedelem kulcsszerepét a Covid19-válságból való fenntartható gazdasági kilábalás előmozdításában

Júliusi plenáris ülésén az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság (EGSZB) véleményt fogadott el az Európai Bizottság által a szabadkereskedelmi megállapodások végrehajtásáról kibocsátott legutóbbi éves jelentésről, amely a 2018-as évet fedi le. Az EGSZB vázolja, hogy a kereskedelem milyen fontos szerepet játszik majd „a fenntartható gazdasági kilábalás előmozdításában, és annak lehetővé tételében a vállalatok számára, hogy újraépítsék és átszervezzék megszakított értékláncaikat”. Ugyanakkor sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a civil társadalom ellenőrző munkája nem tükröződik jobban a végrehajtási jelentésben.

Véleményében az EGSZB sürgeti az uniós intézményeket, hogy vonjanak le bizonyos fontos tanulságokat a jelenlegi helyzetből. Ilyen például, hogy helyre kell állítani a ellenállóképesebb, diverzifikáltabb és felelősségteljesebb globális ellátási láncokat, és hogy határozottabb eszközöket kell kidolgozni, „amelyekkel eredmények érhetőek el a fenntartható kereskedelmi és beruházási menetrend terén annak valamennyi vetületében”. Az EGSZB különösen sajnálatosnak tartja, hogy a belső tanácsadó csoportok által a megállapodások kereskedelemre és fenntartható fejlődésre vonatkozó kötelezettségvállalásokra gyakorolt hatásának nyomon követése érdekében végzett munka „nagyreszt hiányzik” a jelentésből. Az EGSZB felveti, hogy a belső tanácsadó csoportokat „meg kell erősíteni ahhoz, hogy sikeresen teljesítsék nyomonkövetési feladataikat”, és aggodalmának ad hangot amiatt, hogy „a kereskedelemmel és fenntartható fejlődéssel foglalkozó fejezetekből egyelőre hiányoznak a kötelező erejű végrehajtási eszközök”. (dgf)

Koronavírus-válság: Az EGSZB szerint az uniós vállalkozásoknak át kell gondolniuk üzleti modelljüket

Változtatnunk kell üzletviteli gyakorlatainkon Európában és világszerte, de a Covid19-válság ellenére továbbra is a fenntartható gazdasági növekedésre vonatkozó hosszú távú uniós céloknak kell jövőnk alappilléreit jelenteniük. „A fenntartható gazdasági növekedés fokozása EU-szerte” című, **Philip von Brockdorff** által kidolgozott és a júliusi plenáris ülésen elfogadott véleményében az EGSZB hangsúlyozza, hogy a válság lehetőséget kínál az uniós vállalatok üzleti tevékenységének újragondolására és fejlesztésére. Nem szabad ürügyként felhasználni arra, hogy eltérjünk az európai zöld megállapodásban, a fenntartható növekedésről szóló 2020. évi stratégiában és a szociális jogok európai pillérében szereplő közép- és hosszú távú célkitűzéseitől.

A plenáris ülés folyamán **Philip von Brockdorff** elmondta: „A koronavírus-válság okozta gazdasági problémák változásokat tesznek szükségessé a vállalkozások működésében Európában és világszerte. Az ellátási láncok sérülékenynek bizonyultak, és biztossá kell tenni őket. Az uniós szereplőknek át kell gondolniuk az ellátási láncsal kapcsolatos stratégiáikat, előtérbe helyezve az ellátási láncok diverzifikálását és kiigazítását számos ágazatban. Egyfajta ágazati deglobalizáció is szükséges, legalábbis az alapvető termékeket gyártó uniós vállalatok esetében, amelyeknek fontolóra kell venniük gyártóüzemeik Európába való visszaköltöztetését.”

Annak érdekében, hogy a következő néhány évben megvalósuljon a fenntartható növekedés, át kell alakítanunk az európai gazdaságot, szem előtt tartva a környezeti fenntarthatóság sarokköveit, a termelékenység-növekedést, a méltányosságot és a makrogazdasági stabilitást.

Az Európai Uniónak hangsúlyosabb szerepet kell játszania a világkereskedelemben. Ez kulcsfontosságú az uniós vállalkozások és üzleti kilátásaik szempontjából. A globális piacon működő globális cégek számára az egyenlő versenyfeltételek számos területen – például a nemzetközi munkaügyi normák, a tisztességes verseny és az éghajlatváltozással kapcsolatos céloknak való megfelelés terén – is elengedhetetlenek. (mp)

A folyamatos módosítások veszélyeztetik a transzeurópai közlekedési hálózat megvalósítását

Az uniós tagállamok belpolitikai prioritásainak folyamatos módosításai alapvető akadályát jelentik annak, hogy idejében megvalósuljanak a transzeurópai közlekedési hálózat (TEN-T) projektjei, ez pedig kétséget ébreszt afelől, hogy lehetséges lesz-e a törzshálózat teljes megvalósítása 2030-ig. Erre figyelmeztet *„A transzeurópai közlekedési hálózatra (TEN-T) vonatkozó iránymutatások (2013–2020) értékelése”* című, **Alberto Mazzola** által kidolgozott tájékoztató jelentés, melyet az EGSZB júliusi plenáris ülésén fogadtak el.

A TEN-T-projektek befejezésének legfőbb akadályai között nemcsak a tagállami politikai prioritások változásait említhetjük, melyek főként a határokon átnyúló jelentőségű projekteket érintik, hanem a polgárok és más érdekeltek részéről tapasztalható ellenállást is. Ez azt mutatja, hogy a TEN-T-politikához kapcsolódóan vannak olyan fontos társadalmi és gazdasági kérdések, amelyekben a civil társadalom igényeivel is foglalkozni kell, mivel csak akkor lehet megfelelő nyomon követést végezni, és a projektek megvalósításának útjában álló akadályokat felszámolni, ha a civil társadalmi szervezeteket is bevonják és korai szakaszban konzultálnak velük.

A plenáris ülésen folytatott vitában **Alberto Mazzola** elmondta: „Oszttjuk az érdekelt felek azzal kapcsolatos kételyeit, hogy a törzshálózat 2030-ig befejezhető-e, ugyanakkor úgy véljük, hogy ez a célkitűzés fontos ahhoz, hogy a tagállamokat fokozott erőfeszítésekre sarkallja, illetve meggyőződésünk, hogy eddig az időpontig több jelentős, határokon átnyúló projekt is befejeződhet. A civil társadalomnak a folyosók és projektek fejlesztésében való részvétele, valamint ezek nyomon követése alapvető fontosságú ahhoz, hogy a projekteket a legmegfelelőbb módon hajtsák végre. Ahol erre már korai szakaszban sor került széles körű információs kampányok révén, a projektek jól haladnak, míg ott, ahol erre még nem került sor, a lakosság részéről néhol erős ellenállás tapasztalható.” (mp)

Globális felmelegedés: az EGSZB új adóügyi intézkedéseket szorgalmaz a szén-dioxid-kibocsátás csökkentése érdekében

Az új adók és más, a CO₂-kibocsátással kapcsolatos intézkedések hasznosak, de nem elegendőek: a globális felmelegedés vélhetően folytatódni fog, ha nem vonjuk ki a légkörből a már eddig kibocsátott szén-dioxidot. A **Krister Andersson** által megfogalmazott és a júliusi plenáris ülésen elfogadott véleményben az EGSZB rámutat, hogy olyan új rendszerre van szükség, amely amellel, hogy megadóztatja a CO₂-kibocsátást, ezáltal pedig eltántorít attól, lehetővé teszi a légkörben található szén-dioxid eltávolítását, tárolását és más célokra történő felhasználását.

A plenáris ülésen tartott felszólalásában **Krister Andersson** megjegyezte: „Fontos, hogy az adóztatást arra használjuk, hogy elérjük Európa klímasemlegességi célkitűzéseit, ám további eszközökre is szükség van. Hatékony lenne, ha a CO₂-kibocsátások csökkentése mellett ki is tudnánk vonni a szén-dioxidot a légkörből. Ezért szimmetrikus adózási megközelítést szorgalmazunk e stratégia alapján: a CO₂-kibocsátás megadóztatásából származó bevételeket felhasználhatnánk arra, hogy fizessünk olyan tevékenységekért, amelyek kivonják a szén-dioxidot a légkörből.”

Az EGSZB azt is javasolja, hogy célhoz rendelt beruházások révén fejlesszenek ki uniós és nemzeti szinten új szén-dioxid-leválasztási és -tárolási (CCS), illetve szén-dioxid-leválasztási és -hasznosítási (CCU) technológiákat. Ezek az intézkedések hozzájárulnának a CO₂-kibocsátások hatásának csökkentéséhez, ezáltal pedig mind az ENSZ fenntartható fejlődési céljainak, mind az éghajlatváltozásról szóló Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek teljesítéséhez. (mp)

A szabályozatlan globalizáció az egyenl?tlenségek fokozódását eredményezi – figyelmeztet az EGSZB

Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság (EGSZB) **Georgi Stoev** és **Thomas Student** által összeállított és az EGSZB júliusi plenáris ülésen elfogadott **véleményében** kijelenti, hogy a **versenyképesség, az innováció és a munkahelyteremtés előmozdítását egy megújított többoldalú kereskedelmi rendszer révén a globális szabályozási együttműködés prioritásává kell tenni.**

Az olyan zavarok, mint a koronavírus (Covid19) a világgazdaság és a társadalmi élet leállásával fenyegetnek. Hatásai közé tartoznak az USA-

ban, az EU-ban, Japánban és a világ más régióiban tapasztalható recessziók, Kína rendkívül lassú növekedése és a termelés terén jelentkező hatalmas veszteségek. A kormányoknak költségvetési és monetáris politikákkal kell ellensúlyozniuk a gazdasági károkat, és meg kell birkóznuk a gazdasági paradigma várható változásaival.

„Az ipari fejlesztés Európában nem válhat tisztességtelen gazdasági, szociális és környezeti dömping áldozatává. Ez valódi fenyegetést jelenthet az európai iparágak és az európai szociális modell számára” – figyelmeztetett a vélemény előadója, **Georgi Stoev**. „Aggasztó a nemzetközi kereskedelem és a globalizáció negatív megítélése, valamint a nacionalizmus térnyerése. A protekcionizmus és a nacionalizmus nem képes választ adni a gazdasági és társadalmi problémákra” – szögezte le.

„Európának sürgősen szüksége van egy új belső integrációs projektre, egy közös gazdasági, társadalmi (a közegészségügyi koordinációt is magában foglaló), költségvetési, energia- és környezetvédelmi stratégiára, valamint egy koherens kereskedelempolitikára” – tette hozzá a társelőadó, **Thomas Student**. Az EGSZB úgy véli, hogy a zöld megállapodásnak integrálnia kellene egy új ipari stratégiát és kereskedelempolitikát, valamint a gazdasági, szabályozási és versenypolitikát a környezetvédelem elősegítése érdekében tett átfogó erőfeszítések keretében, anélkül, hogy veszélybe sodorná az egységes piacot, valamint az európai vállalatokat és munkahelyeket, továbbá magas szintű környezetvédelmi célokat kellene kitűznie az ipar egészé számára. (ks)

CSOPORTOKKAL KAPCSOLATOS HÍREK

[Az EGSZB kedvezőbb mezőgazdasági védzáradékokat szorgalmaz a kereskedelmi megállapodásokban](#)

Az EGSZB Munkaadók csoportjának cikke

A júliusi plenáris ülésen saját kezdeményezésű véleményt fogadtak el a mezőgazdasági termékekre vonatkozó védintézkedések kereskedelmi megállapodásokba történő bevezetéséről.

Ez a vélemény, amelyet közvetlenül az uniós kereskedelempolitika európai bizottsági felülvizsgálatának megkezdése előtt fogadtak el, az élelmiszer-termelés geostratégiai kihívására és arra helyezi a hangsúlyt, hogy védeni kell minden egyes ország termelési kapacitásait, előmozdítva a megfelelő mezőgazdasági és kereskedelempolitikákat, egy olyan szervezett nemzetközi kereskedelem biztosítása mellett, amelynek révén meg lehet küzdeni egyrészt a termelés nehézségeivel, másrészt a bizonyos földrajzi területeket

jellemző állandó szűkösséggel.

Az előadó, **Arnold Puech d'Alissac**, az EGSZB Munkaadók csoportjának tagja szerint „az informatikai kapacitásépítés fejlődésének köszönhetően ma sokkal hatékonyabb intézkedéseket lehet hozni. Gyorsak, automatikusak, arányosak és kimerítőek lehetnek, így betölthetik az ellátási láncok termelőtől fogyasztóig terjedő védelmi szerepét.”

Az előadó emellett hangsúlyozza, hogy „egyúttal lehetőség nyílik arra is, hogy a fenntarthatóság fogalmát elismerjék a kereskedelmi tárgyalások során, nehogy az olcsón behozott, de nem kielégítően fenntartható termelési feltételek részesüljenek előnyben az európai termeléssel szemben. A zöld megállapodás alapvetően fontossá teszi a környezetvédelmi, mezőgazdasági és kereskedelmi politikák összehangolását.”

The Macroeconomic Effects of Common Minimum Standards for Unemployment Benefit Schemes in EU member states

STUDY

Hogyan reagálna a gazdaság, ha Európa-szerte közös munkanélküliségi minimumszabályokat vezetnénk be?

Az EGSZB Munkavállalók csoportjának cikke

A továbbra is terjedő koronavírus-világjárvány nyomában kibontakozó válság teljes körű gazdasági depresszióba fordult. A GDP száz éve nem zuhant ekkorát békeidőben, és több millióan kényszerültek különféle – munkanélküli vagy részmunkaidős – státuszba. Szociális rendszereinket – bár szerepet játszanak abban, hogy zömében enyhíteni tudjuk a hatásokat – általában véve ugyanolyan felkészületlenül érte a világjárvány, mint egészségügyi rendszereinket, mivel mindkettőt súlyosan meggyengítették a 2008-as válság utáni, évekig tartó megszorítások.

Ráadásul a munkavállalók és munkahelyeik védelmében hozott intézkedések egyenlőtlenek: a legbizonytalanabb helyzetben lévő munkavállalók gyakran kimaradnak a hagyományos védelmi rendszerekből, gondolva itt például azokra, akikkel beszállítóként vagy más „új munkavégzési formák” keretében kötöttek szerződést.

A munkanélküli ellátási rendszer nemcsak az egyes országokon belül, de országonként is fragmentált: hatalmas különbségek vannak a tekintetben, hogy milyen időtartamra szól és mit fed le az ellátás, illetve hogy a korábbi fizetéshez képest mekkora mértékű kompenzációt biztosítanak. A Munkavállalók csoportja által megrendelt tanulmány azt elemzi, hogy hogyan reagálna a gazdaság egésze az EU-ban és az egyes országokban, ha a munkanélküli ellátási rendszerek egyformák lennének a jogosítványok, az időtartam és a juttatások tekintetében, közös minimumszabályokról gondoskodva az európai munkavállalók számára. A

tanulmány makrogazdasági modellezéssel teszteli ezt a hipotézist, egyfelől a 2008-as válságra vetítve, egy teljes költségvetési ciklussal számolva, másfelől – aktuálisabb szemszögből – a világjárványhoz köthető gazdasági visszaesést vizsgálva.

Az eredmények egyértelműen azt mutatják, hogy kedvező lenne a gazdasági hatás, főleg, ha a rendszert más szociális politikákkal együtt alkalmaznák, biztosítva a munkahelymegőrzést és megelőzve egy újabb gazdasági recessziót. A teljes tanulmányt és a részleteket [itt](#) találja.

Megjelent az EGSZB Sokféleség Európája csoportjának megbízásából készített, „Új konszenzus kialakítása az európai civil társadalmi értékekre vonatkozóan és azok értékeléséről” című új tanulmány

Az EGSZB Sokféleség Európája csoportjának cikke

Vajon ugyanazt értik a civil társadalmi szervezetek Franciaországban, Németországban, Olaszországban, Görögországban, Magyarországon és Lengyelországban a demokrácia, a jogállamiság és a szolidaritás mint érték fogalma alatt?

Az EGSZB Sokféleség Európája csoportjának megbízásából az Európai Politikai Központ (EPC) által készített, *Új konszenzus kialakítása az európai civil társadalmi értékekre vonatkozóan és azok értékeléséről* című új tanulmány azt mutatja, hogy a vizsgált országokban a civil társadalmi szervezetek közelítenek egymáshoz ezeknek az értékeknek a meghatározásában, bár a szolidaritás fogalmának értelmezésében nagyobb eltérések mutatkoznak, mint a demokráciáiban és a jogállamiságában.

A tanulmány arra is rávilágít, hogy a civil társadalmi szervezetek tudatában vannak annak, hogy a civil szektor létfontosságú szerepet játszik ezen értékek közvetítésében. Ennek során azonban a civil társadalmi szervezetek különféle kihívásokkal szembesülnek, különösen a finanszírozáshoz való korlátozott hozzáférés, a technológiai és generációs változások, és mindenekelőtt a kedvezőtlen politikai környezet tekintetében. A kormány és maga a civil társadalom minden vizsgált országban egyre hajlamosabb a konfrontációra, egyre inkább politikai jelleget ölt és kevésbé nyitott a kompromisszumra. A déli és keleti országokban a civil társadalmi szervezetek kevésbé pozitívan értékelik helyzetüket, értékfelfogásukat és jövőbeli kilátásaikat, mint a nyugati

országokban.

A tanulmány szerint a jövőben mind a civil társadalom, mind a kormányok részéről minden szinten együttműködésre és innovációra lesz szükség, ha a civil társadalmi szervezetek továbbra is képesek kívánnak maradni az Európai Unió értékeinek védelmére.

Szeptember 2-án **Arno Metzler**, az EGSZB Sokféleség Európája csoportjának elnöke, valamint **Corina Stratulat**, az EPC vezető politikai elemzője és **Paul Butcher**, az EPC politikai elemzője – a tanulmány két szerzője – egy távkonferencia keretében tartott sajtóeseményen mutatta be a tanulmányt.

Az EGSZB honlapján további részleteket talál a civil társadalmi szervezetek és a kutatói csapat tanulmányban ismertetett további javaslatairól és ajánlásairól. A tanulmány és annak összefoglalója, valamint a kapcsolódó sajtóközlemény elérhető az interneten.

Szerkeszt?

Ewa Haczyk-Plumley (editor-in-chief)
Daniela Marangoni (dm)

A szám elkészítésében közrem?ködött

Daniela Marangoni (dm)
David Gippini Fournier (dgf)
Jasmin Kloetzing (jk)
Katharina Radler (kr)
Katerina Serifi (ks)
Laura Lui (ll)
Marco Pezzani (mp)
Margarida Reis (mr)
Margarita Gavanas (mg)

Koordinátor

Agata Berdys (ab)
Katerina Serifi (ks)

Cím

Európai Gazdasági és Szociális Bizottság
Jacques Delors Building, 99 Rue Belliard, B-1040
Brussels, Belgium
Tel.: (+32 2) 546 9476
E-mail: eescinfo@eesc.europa.eu

Az EGSZB info évente kilenc alkalommal, az EGSZB plenáris üléseinek alkalmából jelenik meg. Az EGSZB info 23 nyelven elérhet?.

Az EGSZB info nem tekinthet? az EGSZB munkájáról készült hivatalos összefoglalónak. Utóbbi az Európai Unió Hivatalos Lapjában vagy az EGSZB egyéb kiadványaiban található meg.

Sokszorosítása – az EGSZB info forrásként való megnevezésével – engedélyezett (egy link elküldend? a f?szerkeszt? nek).

